

Quaestio medico-chirurgica ... Utrum in inveteratis ulceribus, remediis internis potius quam externis, instituenda curatio? / [Honoré Petiot].

Contributors

Petiot, Honoré (Jean Honoré), 1715-
Vernage, Michel-Louis, 1697-1773.
Université de Paris.

Publication/Creation

[Parisiis] : [Quillau], [1752]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/qx534f77>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCAE,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,
*manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis decimo-septimo
mensis Februarii, anno M. DCC. LII.*

M. MICHAELE-LUDOVICO VERNAGE,
Censore Regio, Doctore Medico, Præsede.

Utrum in inveteratis ulceribus, remediis internis potius quàm externis, instituenda curatio?

I.

TUMORUM in calidos & frigidos antiqua distributio horum quatuor constituit species; *Phlegmonem* scilicet, *erispelas*, *œdema*, & *schirrum*, ad quas omnes alii tumores, quotquot sint, reduci possunt. Id sanè, ut jam in internis affectibus fecimus, (a) externos quoque in classes reducendos esse morbos evinceret. At luculentiùs nullibi constat, quàm in ipsâ ulcerum historiâ; nec utiliùs, cùm indè felicior & securior ulcerum subsequatur eventus, Antiqua porrò debent ulcera in easdem reduci classes

(a) Vide The-
sim, an mor-
bos in classes
reducere expe-
diat?

A

ac morbi interni, si hæc ab iisdem solidorum fluidorumque producantur ac foveantur vitiis. Eo sic argumento nostra comprobatur conclusio; & quidem si ulcera ab eadem quâ morbi interni causâ foveri probaverimus, tunc certè remediis potius internis insistendum esse quàm externis demonstratum erit.

Ulcus est solutio continui in partibus mollibus cum deperditione substantia, à pure aut simili causa excitata.

Multiplices verò sunt ulcerum species. 1°. Durationis ratione, Recentia, Inveterata. 2°. Indolis respectu, Simplicia, Complicata, Benigna, Maligna. 3°. Puris aut materiæ effusæ respectu, Serosa, seu Rheumatica, Saniosa, Ichorosa, Verminosa, Putrida, Fœtida, &c. 4°. Ratione causæ, præter memoratas modò denominationes, Strumosa, Venerea, Scorbutica, Cancrofa dicuntur. Cæteras ulcerum subdivisiones apud egregios qui de Chirurgiâ scripserunt Medicos quisque legere poterit.

Inter ulcerum causas, internæ sunt aliæ, aliæ externæ. Cum de inveteratis hîc tantum agatur ulceribus ab humorum depravatione fatis, de horum causis solum agemus.

1°. Ulcera dantur quæ à viscidiori sanguine tenaciorique lymphâ foveantur.

2°. Aliæ quæ à sanguine fulcitantur cujus partes, nimiam præter spissitudinem, malè sunt elaboratæ, inter se malè permixtæ, præprimis serum sanguinis, quod præcopiâ vasa quæcumque nimis humectat, & emollit, in quo proinde casu nimia est solidorum laxitas.

3°. Dantur quæ à sicco nimis sanguine & paulò acri, necnon à nimia vasorum cujuscumque generis tensione & irritabilitate procreantur.

4°. Quæ à sanguine acriori & aliquatenus corrodeute producuntur.

Tandem ulcera dantur quæ à quopiam foveantur *viru*, inter quæ contumacia & inveterata sæpè sæpius occurrunt. Juvat autem animadvertere antiqua dari ulcera à generali fluidorum labe nequaquam fota, sed tantum à perversâ curatione & perdecidentiam antiqua facta; cum citissimè à perito curata fuissent Medico. Dantur similiter quæ ab osseis fragmentis, similibusve suam ducunt pertinaciam, nequaquam autem à fluidorum labe; nam vitio locali reparato, statim vel mox quasi spontè curantur.

I I.

IN ulceribus primæ classis nimia spissitudine sanguineam donari molem, ex ipso pure, ex ipso ulcere, & ex ipsâ curandi methodo satis evincitur. Spissius quidem, & tenacius est pus. Parvâ datur copiâ. Effluit difficilè, ulcerum oris tenaciter adhærens. Nequè interim quantum ad colorem odoremve ullo alio pus contaminari vitio videtur. Carnosæ ulceris mamillares prominentiæ satis non sunt expansiles & teneræ, ut distendi & elongari valeant, nimis verò duræ, firmæ & compactæ sunt carnes, atque licet benè coloratæ, tamen nonnisi tardigradè erumpunt & procedunt. Duriuscula sunt nimisque compacta ulceris labra, & ut plurimum callosa; undè licet è primâ facie neque fordidum, neque mali moris videatur ulcus, obstinatè subsistit. Sæpè sæpius nullâ sit cicatrix, vel imperfecta, inæqualis, tumida, fœdam referens faciem, quasi exsiccatum citò fuisset potius quàm consolidatum, vel ab exsiccante potenter balsamo, absque incarnatione, promptius in ipso exortu occlusum fuisset.

Præstantiora in eo casu incassum adhibentur topica. Eorum ope licet carnea puncta generentur & ipsum pus aliquatenus corrigatur, momentanea foret restitutio. Subsequentibus enim deligationibus & pus & carnes ejusdem naturæ emergerent; quia suâ semper labe inquinatus sanguis, ejusdem indolis materiam puris suppeditat. Ea ergo san-

guinis labes priùs erit emendanda, id est sanguis attenuari & incidi debet. Hunc autem præstant effectum aperientia interiùs assumpta methodicè, nunc pleniori dosi, nunc diluentibus appropriatis ritè sociata; hoc est ad primam classem nostram iste reduci debet æger (a). Institutâ sic ulceris curatione, nullâ sæpiùs aliâ adhibitâ operâ spontè succedit suppuratio. Ulcus interim lintei fasciolâ simpliciter obducitur, ut ab aeris externi impressionibus sit pars immunis. Interdum callositates lapsu temporis spontè evanescent, sed ut frequentius accidit, si internis obsistant remediis, tunc & per externa procedendum. Citò eas ope ferri destruere & rescindere convenientius erit. Quo peracto, naturæ & remediis internis totum committi debet opus, agendo, quantum ad topica, quasi simplex esset ulcus, ipsum singulis diebus unâ aut alterâ vice detergendo. Suppurationis enim opus retardant frequentiores deligationes, vel ob aerem, vel ob affricus & titillationes punctorum carneorum. In hoc itaque casu ulcus abluere melius esset sed molliter & cautè ope aquarum thermalium, inter quas præstant *aquæ baregiane*, & *bellilucane*, aut ipsarum loco, vel rubrum vinum, vel cui ad mediam partem additur aqua, vel ex hyperico, persicariâ, aristolochiâ decoctum simplex, nunc addito melle; vel si carnes aliquantulum emollire opus fuerit, aquâ simpliciter tepidâ utendum. Si autem suppuratorium applicare sit necessum, quod vulgò, *digestivum* audit, præstantius est; vel quandòque sufficit emplastri de mucilagine applicatio. Si à ferro æger abhorreat, callositatum tentanda resolutio ope aquarum baregianarum sub balnei localis formâ vel *duchia*, vel embrocationis, vel injectionis, quibus aliquandò contrâ omnem spem callositates resolvuntur. Vel mitia tentari possunt corrosiva, ut alumen austum, præcipitata, &c.

(a) Vide The-
sim cit.

I I I.

MEMORATAM in secundo casu fluidorum diathesim, in secundæ classis ulceribus adesse, ex ipso non solum ægri habitu, signisque huic classi propriis, (a) sed ex ulcere, & remediorum applicatione statim evincitur. Ulcus enim humidum est, molle, vulgò *baveux*. Molles sunt carnes, decolores, pallentes, evanidæ, inæquales, flaccidæ, fungosæ. Subhumida sunt ulceris labia, & vix renitentia. Copiosum adest pus, sed inæqualis consistentiæ, serosum magis quàm coctum, ita ut serum inæqualiter spissum referat. Œdematosa sæpè sunt ulceris confinia. Citò nunc crescunt carnes, sed evanidæ semper & fungosæ; nunc per aliquot dies sine causâ evidenti subsistunt. Nunc per dies, sed rariùs, satis vegetum diceris ulcus, spissiori & minùs humido pure, vegetioribus tunc paulòque firmis datis carnibus. At in sequentibus deligationibus omnia depravantur. Nunc quidem arefcit ulcus, livescit, tunc de aliquali calore acri conqueruntur ægri, & de pruritu. Nunc levissimâ de causâ, aut spontè paulò post hæc mutantur, iterumque ut suprâ fit ulcus. In hoc ulcere tædiosam esse deterfionem, & nonnisi difficillimè cicatrice ulcus obduci constat, quæ si temporis lapsu fiat cicatrix, mollis semper erit, parùm firma, levi de causâ dilaceranda.

(a) Vide The-
sim cit.

Hoc in casu topica crederes applicanda, ad firmandas carnes molliores, ad superfluas erodendas, & puri consistentiam conciliandi causâ. Sed istiusmodi tunc topicorum applicatio temeraria erit & vana; quia etiamsi exoptatus conciliaretur effectus, sponte paulò post ut antea recrudesceret ulcus. Brevi quidem tempore molles & pallentes evanescerent carnes, imò si siccessere, seque melius habere videretur ulcus, tunc sedulò caveas; alia enim ipso ulcere periculosa imminent mala. Ab omni autem topico cautius est abstinere, sed fasciolæ ope ulcus simpliciter obtegere, spontaneam

veluti aliqualem instituendo deterfionem, omnia adstringentia, omnia activa detergentia & exsiccantia cautè vitando. Si enim in inveteratis istiusmodi ulceribus cicatrix citò fiat, tunc, non datâ portâ, in nobiliorem irrueret partem sanguinis excrementum, summoque cum ægri discrimine magis atque magis inquinaretur sanguis. Nil aliud ergo quàm medicamina interna præscribendum erit, quibus mitigetur sanguinis labes, tandemque destruat; hoc est ut in secundâ classe tractandus æger, & pari modo, ac si interno afficeretur morbo; putà hydropico. Hinc ei purgantia pluries præscribenda, diaphoretica, sudorifica, diuretica calida inter quæ balneo mariæ præparata jufcula, quibus aperientia adduntur appropriata, & potissimum millepedes. Tunc ut ita dicam, negligi quantum ad topica & in oblivionem duci debet ulcus; quâ enim proportionem sanguinis destruitur labes, eâdem, nullo applicato topico, de die in diem reviviscit & convalescit ulcus.

Porrò si post methodicum remediorum usum, vel ex ipso ægri habitu, vel ex ulceris facie observaverit Medicus sanguinis immutari diathesim, ad topica tunc devenire poterit, non neglectis interim medicaminibus internis. Præstantiora autem topica ea sunt quæ in primâ classe indicavimus, quia remediorum internorum ope è secundâ classe in primam partim immutatus fuit æger. Porrò si vitium adhuc locale subsistat, id est si sit vasorum laxitas, ut instituatur promptius deterfio & cicatrificatio, ipsaque firma cicatrix enascatur, corroborantia in auxilium advocanda erunt topica, & quæ aliquantulum exsiccant, ut sunt aquæ præsertim bellilucanæ in quibus rubræ decoquantur rosæ, vel utitur vino meraco, vel ad magis exsiccandum aquâ calcis, vel Brianconensis cretæ decocto, vel simili absorbente bolo; at sedulò caveas ne citius exsicceat ulcus. Ad superfluas fungosasque carnes absumendas levia adhibentur corrosiva. Notari autem interest, curato ulcere, cathartica interdum esse præscribenda, & diuretica ac aperientia per dies aliquot esse continuanda subsequenter saltem mensibus; aliquatenus enim contaminari sanguinem suspicandum est, ac proinde quâ proportionem superstes evolvitur labes, eâ debet evacuari. Id evincunt ea quæ diximus aliàs de vi quam sese multiplicandi habent miasmata (a), ac de inspissatione & iniquatione sanguinis ab excrementis. Hinc non sibi confidunt clinici, nisi quandò per interna remedia curationem instituerunt, cæteris vix, aut nullatenus adhibitis.

(a) Vide The-
sim, an effec-
tus sex rerum
non natura-
lium ad qua-
tuor præcipua
possint reduci
caput 1

I V.

IN tertiæ classis ulceribus pus erit ut in primâ classe, sed calidum magis & acre; aliquandò non adedò albicans. Aridum nunc ulcus erit. Rubræ sunt carnes nimisque rutilantes, siccæ sæpè & nimis tensæ, calidæ, firmæ. Sæpius inflammantur ulceris ora & arescunt. Conqueritur æger de ardore, de tensione, de mordaci pruritu per intervalla, de tensivo nunc dolore, nunc pungente, imò interdum, per momenta, lancinante, quando præcipuè, vel animi pathemate, vel aliâ de causâ exagitur: anxietates sæpè, insomnia, motus spasmodicos, levesque fremitus, imò convulsiones patitur. Si topicis fiat cicatrix, subtumida erit, inæqualis, exsiccatio potius quàm incarnatio, quæ per intervalla acutè dolet, sed lento ut plurimum gradu carnes emergunt, & in cicatricis puncto hiulcum remanet ulcus sæpius fistulosum.

(b) Vide The-
sim, an mor-
bus in classis,
etc.

Hic ab externis non instituenda est cura. Primò sanguini concilianda est fluxilitas, debent solida laxari, hoc est, agendum erit ut in tertiâ morborum internorum classe; (b) ergò diluentia, laxantia, & leviter edulcorantia in usum sunt adhibenda; dome-

Rica nimirum balnea, juscula ex pullis gallinaceis, ex vitulinâ carne, ex ranarum cruribus, &c. serum lactis, asinum lac. Pluries & pro viribus ægri instituenda erit venæsectio. Aquarum ope mineralium acidularum purgandus est æger. Ad levia nunc deveniendum narcotica. Topica quidem sunt in eo casu applicanda, sed ea tantummodò quæ laxant, emolliunt, & refrigerant.

Nec debet silentio prætermitti, ab ulceris dolore, vel à pruritu dolorifico ita quandoquæ ægros excruciarî, ut omni licet topicorum adhibitâ specie, anodyno etiam applicato balsamo, vel ipsâ laudani adhibitâ dissolutione, narcoticis interim magnâ dosi præscriptis, non possit compesci dolor, tantaque à stimulis enascatur febris, ut in ipsâ parte sit gangrenæ metus, vel præ doloribus convulsus mox pereat æger. In hoc ancipiti casu, nullum æquè efficax aliud esse remedium, quàm in calidis *bellilucanis* partem immergi, docuit experientia pluries repetita. Summâ cum admiratione hunc aliquandò observavimus effectum, cujus quidem licet non statim deducatur ratio, (quia è sale marino præsertim, juxtâ analysim chemicam, constant aquæ bellilucanæ, proindeque incalescens & irritans sint remedium) res quocumque modo fiat, certa nihilominus est observatio. Primus hoc scripsit *illust. Chiracius* in suo de vulneribus opere. Id in erysipelatodeo brachii ulcere *Monspeli* observaverat, quo à pluribus jam mensibus atrociter adeò cruciabatur mulier, ut aliis licet cujuscumque generis applicatis topicis, & assumpto adgrana plura laudano, non posset conciliari somnus, neque dolor compesci, atque biliosum præcipuè propter temperamentum & melancolicum convulsionibus afficeretur. Hæc desperata mulier, insciis Medicis & Chirurgis, brachium sponte suâ in aquis bellilucanis ad caloris naturalis gradum calefactis immerfit circiter per semihoram, quo balnei tempore, quasi divinitus, pacato indulxit somno. Die sequenti *D. D. Chirac & Rideux* Medici ordinarii, & *D. D. de la Peyronie & Baranci* ordinarii Chirurghi, totâ facie in meliorem notam mutatum fuisse ulcus omnes mirati sunt; undè ægram an aliud quid fecisset interrogantibus, se proprio motu brachium in aquis bellilucanis immerfisse respondit. Cùm hi præstantissimi Medici & Chirurghi adhucdum hæsitarent, an aquis bellilucanis, an verò narcoticis, inopinatus iste tribuendus esset effectus, ut hâc die & subsequenti nocte abstineret à laudano suadent. At iterum ut præcedentibus diebus, imò crudeliùs recrudescente dolore, brachii immersionem jubent. Ut præcedenti die successit res, eâ solâ operâ conciliabatur somnus, undè effectum in bellilucanas aquas refundere non dubitarunt; attamen publici juris rem facere noluerunt, quin in alio saltem casu confirmata fuisset. *

In quartæ classis ulceribus, cùm à caco chymo sanguine foveatur ulcus, anomalas præbet varietates. Nunc est copiosum pus, nunc parcum, sed inæqualis semper consistentiæ. Nunc sub formâ spissioris feri, nunc diluti, nunc ichoris, saniei, virulentâ magis quàm purulentâ irrorante materiâ. Variosque sortitur colores, nunc viride, luteum, nunc variegatum, ferè semper fætidum, ita ut æger ipse & adstantes nauseent & evomant. Præterea pus mordicans est & acre. Inæquales sunt carnes, subtumidæ in quibusdam punctis & fungosæ, in aliis quasi erosæ, nimis nunc rutilantes, nunc pallidæ, lividæ, sæpiùs & ichorosæ. Ulceris labia nunc inflammantur, nunc livescunt,

* Partem immergendo in aquis, quæ in octaniâ prostant, quæque nuncupantur *les eaux de la Maloie*, quid simile, sed non ita efficaciter producit. Virtute suâ ad aquas *barégianas*, sed paulò debiliore accedunt. Minus verò resolvunt, sed magis emolliunt. Dolores com-

pescunt, & ut à pluribus ægris fuit nobis relatatum, somnum conciliandi propriâ & quasi specificâ vi gaudent; cum, integro quidem balneo, plures qui, invitis narcoticis, agrypnîâ laborabant, prima post balnea placidè dormierint.

Has hujus observationis omnes circumstantias à *D. Rideux*, Regio *Monspeliensis* Professore, accepimus.

nunc durescunt. Confinia erisipelatodea sæpè sunt, & visû horrendum est ulcus. Licet ea *cicatrisari* videantur ulcera, spontè paulò post, aut levi de causâ, sæpiùs iterum recrudescunt; lentâ sæpè febre depascitur æger, & in dies miserè in tabem ducitur..

(a) Vide The-
sim citat.

Vana magis & temeraria adhuc esset topicorum resolventium & exsiccantium applicatio; sed quæ in tertiâ & quartâ indicavimus classe (a) citò sunt præscribenda. Pro omni victu ad lac, si fieri potest, deveniendum, cui in curationis decursu Judaici aut Canadensis balsami guttulæ aliquot ad consolidandum ulcus addi debent. Curato ulcere lac præcipuè asininum debet continuari. Juscula ex testudinibus confecta hîc multum profunt. Cùm imbecilles sæpè sint ægri vires, balnea & venæ sectiones cautè adhibeantur. Debent applicari topica quæ puris acredinem mitigant, talia sunt decocta ex plantis malvaceis, ex solano, &c. Nutritum ex solani succo & ex liquore saturnino confectum, variaque plumbi præparata, aquæ Baregianæ & Plomberianæ multum commendantur; quibus si resistat ulcus, à quodam foveri viru, vel à Strumoso, vel à Venereo, vel à Scorbutico suspicandum est. Quo destructo, ut in simplici ulcere agendum est. Si eò usque evehatur acrimonia ut vera sanguinis subsequatur dissolutio, tunc simili modo agendum,

Hæc enim sanguinis partium dissolutio vel ab ipsâ generali fluidorum acrimoniâ, vel à miasmatis purulentis sanguineam intrâ massam absorptis exoritur; undè tenues abraduntur & consumuntur mucilaginosæ sanguinis partes, quibus debita hujusce fluidi servatur consistentia; vel harum defectu, faris flexiles & plicatiles non sunt sanguinis præsertimque chyli partes, ut in hanc, vel in aliam molem sese mutuo adunent. Similem aliquandò veram dari dissolutionem non negaverimus; cùm miasmaticâ labe sanguis inquinari possit, quâ verè in alias minores resolvatur moleculas; cùm similes à menstruis solutiones nobis passim objiciat chemia; cùmque reverà, in pluribus variolarum speciebus sanguinem dissolvi, ut & in colliquativis morbis, jamdudum peritissimi existiment Clinici. Sed notandum spuriam sæpè dissolutionem pro verâ accipi, hoc est partium assimilationis defectum; in quo quidam casu, totus fermè sub laticis aquei formâ sanguis apparet. Nam, ut alibi diximus, tunc hæmatoseos est defectus, non à sanguinis partium acredine, sed à debiliore vasorum oscillatione, ac proindè in serosum laticem, nedum in verum sanguinem totus ferè mutatur chylus, ut in Chloreticis & Hydropicis observare datur. Id debet eò lubentiùs observari, quòd dum à tali pseudo-dissolutione pendent ulcera, non ut in quartâ classe, sed ut in secundâ tractari debeant; tunc enim per corroborantia, non verò per diluentia opitulandum erit.

(a) Chiruz.
part. 1. lib.
4. cap. 1. de
ulceribus pag.
253.

» Denique dici vix potest, *inquit Heisterus*, (a) quantum ad implenda & glutinanda ulcera proficere solet prudens vitæ victûsque ratio; observatum enim jam pridem ab artis salutaris Professoribus est, ejus beneficio pessima quandoque ulcera sine aliis ferè remediis sæpè sanata fuisse, contrà verò sine ipsâ, vel levissima etiam ulcera in pessima, imò in vitium aliquod insanabile, haud rarò degenerasse. Igitur cavendum solertissimè semper est, ne dum ab ulceribus aliquis infestatur, cibos acriores salfos, acidos, nimis pingues, aut calefacientes, suillos, digestu difficiliore, vel nimios etiam adsumat... quòd si autem malus fortè corporis habitus ob stare videtur quominùs sanescere ulcus aliquod possit, in consilium utique adhiberi Medicus aliquis prudens debet, qui per adhibita medicamenta interna vitio illi contrario opportunè provideat, ne ulcera mitiora in pejora; vel penitùs quoque insanabilia transeant, sed ut potius curatio horum aptique victûs beneficio, quantum fieri possit, promoveatur.

EX prædictis patet 1°. Quàm perperàm per sola externa tentetur ulcerum curatio. Nam præterquamquòd sæpiùs sit vana hæc agendi ratio, si fortè sanescant ulcera, periculosa mox subsequuntur pathemata, affectus putà soporosi, phthisis, motus convulsivi in ipso sæpè exsiccationis momento excitati, qui è medio tollunt ægrum. Idè de veterum ulcerum curatione non gloriantur clinici, nisi pluribus jam elapsis mensibus. Patet 2°. Complures morbos excitari lethales, qui quidem ab ulceribus intempestivè sanatis ortum habent; hinc in arte magistri iterùm excitare ulcera, vel admoto cauterio ad cutim attrahere labem omni tunc ope tentant. Non obijciatur nostram juxtà methòdum tartrus ulcera curari, quæ topicorum ope citiùs curari possunt. Respondeo quidem 1°. Per interna sæpiùs quàm per externa promptiùs hæc curari ulcera; 2°. Tutò semper per interna & sine recidivâ.

At inquires, licet generalis sit labes, potest depurari sanguis vegetâ & abundanti institutâ suppuratione, & eò quidem faciliùs quòd aliqualis sit analogia inter pus ulceris, & inter partes puris quæ sanguini immiscentur, & quia simile quid in suppurationibus criticis occurrit. Respondeo hoc reverà concipi, & in hunc finem sæpè copiosam per topica institutam fuisse suppurationem; sed quàm rarò felix fuerit eventus palàm constat, dum interna neglecta fuerunt remedia; tunc imò in tabem sæpè ducitur æger; prætereà si eo modo curare Medicus intendat, interna sanè multùm profunt remedia.

Sunt quidem qui ad ulcera inveterata, & ad curandos tumores, corrosivorum applicationem ut per se efficacem suadent & adhibent. Sed ne quid nimis! Præterquàm enim quòd talis aliquandò usus tumorem in cancrum, vel in carcinomatodea mutet ulcera, doloribus ita sæpè excruciat ægros, ut in lentas decidunt febres. Prætereà dum ægros curasse putant, aliquot post menses apertâ cicatrice recrudescit ulcus, vel in aliâ parte, vel factâ in viscera metastasi, periculosior exoritur morbus, nisi adhibitis internis præcaveatur remediis. In omni tamen casu corrosivorum, applicationem absolutè noluerimus damnare, cùm nobis corrosiva præstare possit chemia, quæ non ita ægros excrucient, quæque quasi specificè dicantur operari: sed tot & tantoperè decantatis non indulgeamus arcanis, non leviterque Medicina confidat, nisi prudens & sagax hæc administret Medicus.

At instas, per interna sæpè non curantur ulcera, ac proindè resorpto in massam sanguineam pure, magis ac magis inquinatur... Scrupulosè vitandum ne ulcus cicatrissetur, dum labes nondùm destruitur, sed apertum ulcus servare tutius est; id enim abstergendo, si non omnino, ex maximâ saltem parte puris præcavetur absorptio.

In fistulosis saltem ulceribus, inquires, topica in usum vocari debent... Hoc in ipso casu ab internis semper inchoandum remediis, saltem quantùm ægri permittit status: postea enim ad topica vel ad operationem tutiùs devenitur; alioquin quantumcumquè bellè instituatur operatio, ad tumultum sæpè promptiùs ægrum duci observare est. Quoad autem ulcera quæ à locali simpliciter vitio foveantur, nullâ datâ labe, interna aliquantulùm continuata remedia haud sanè nocent, denique per externa opitulandum, sed semper caveas, nam ut plurimùm à labe fovetur ulcus quod in inveteratum jam degeneravit, & in quo evidentes & manifestæ non deteguntur causæ; unde prudentius erit concludere:

Ergò in inveteratis ulceribus, internis potiùs quàm externis remediis, instituenda curatio;

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

*M. Ludovicus-Gabriel Dupré. M. Pascasius Borie.**M. Joannes-Baptista-Thomas
Martineng, Exdecanus &
Academiae Censor.**M. Antonius Petit, in Ma-
tronarum gratiam Anato-
tomes & Artis Obstetriciae
Professor, nec non Chirur-
giae Professor designatus.**M. Florentius-Carolus Bellet,
Scholarum Professor.**M. Franciscus Pouffe.**M. Stephanus Pourfour du
Petit.**M. Ludovicus Paubiot.**M. Camillus Falconet, Salu-
bris Consilii Regii Socius,
& è Regiâ Numismatum
Academia.*

Proponebat Parisiis HONORATUS PETIOT, Sabulonensis, Doctor Medicus
Monspelienſis, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Pariſienſis Baccalaureus, Theſeos
Author, A. R. S. H. 1752, A SEXTA AD MERIDIEM.